

три крачки напред. Орфей вървеше покорно, като вързан, защото той за пръв път виждаше толкова много хора, събрани в една зала и облечени толкова богато и разкошно.

— Това е Орфей, моят добър приятел! — рече натъртено владетелят като го посочи с поглед. — Аз го открих в една от най-отдалечените провинции на моята държава. Той наистина е едно чудо на музикалното дарование, и аз съм сигурен, че втори кат него няма да се роди вече. Вие го чухте, вие знаете вече как свири той, и смятам че ще се съгласите с мене и че ще бъде напълно справедливо да го провъзглася за пръв придворен музикант. И аз пак подчертавам, че той ще носи с достоинство това звание и че не само сега, но и за в бъдаще няма да се роди по-голям майстор на мелодията от него.

— Няма да се роди, — повтори като ехо всички.

След това столовете се разместиха, и публиката се разшава. Най-доверените сановници и роднини на владетеля заобиколиха малкия музикант и започнаха да го разпитват от къде е, кога е започнал да свири и при кого се е учил. Смутен, объркан и зачервен, Орфей отговаряше наивно и просто, и при друг случай те биха му се смели, но сега, само защото им го представи владетелят, а не защото свиреше така вълшебно, те аххаха от възторг и намираха че е много културен и учтив. Те намираха също че е много красив не защото той наистина беше много красив, но само защото искаха да угодят и да се харесат на неговия покровител. Орфей слушаше тази врява и му ставаше противно. Той беше уморен от този шум, от тези необикновени впечатления, от тази чужда, лицемерна тълпа.